

OPINIONS

Nº 99 - Any 2018

L'evolució del món

Arqueòlegs, biòlegs, antropòlegs i paleontòlegs d'arreu del món, han ocupat i ocupen, un temps d'estudi i observació, d'ossos, estris, pintures etc. escampats per tots els continents, mirant de trobar respostes fiables a l'origen de la nostra existència.

Les investigacions efectuades han arribat a la conclusió que, l'origen de l'univers es remunta aproximadament a **15 mil milions d'anys** i a **4,54 milions** el planeta terra.

Hi ha referències que la terra va ser habitada per grans dinosaures durant 160 milions d'anys i s'han comptabilitzat 527 espècies entre terrestres i voladors. Els terrestres varen ser bípedes, quàdruples o alternaven els dos tipus de locomoció. Malgrat alguns no van sobrepassar els 50cm de llarg n'hi van haver de 58m de llargada per 9,25m d'alçada. Dels alats, les restes que s'han trobat han estat: des de petits com un pardal fins a 7 metres de llargada. L'aparició i extinció d'aquests animals fa 65 milions d'anys, encara avui, és motiu d'intensos debats sense arribar a cap conclusió.

Altres bèsties també d'una grandària important, formaren part de l'evolució de la terra, entre ells els primats, i, s'inclouen dins aquesta espècie: els ximpanzés, bonobos, goril·les i orangutans (científicament anomenats homínids), que aparegueren a Àfrica fa més de 70 milions d'anys, juntament amb els seus "cosins" els micos i les mones.

Amb el temps, desenvoluparen modificacions importants: el bipedisme (caminar sobre dues cames); l'estructura de les mans i els dits, on les urpes foren substituïdes per ungles i, el polze (dit gros), al quedar horitzontalment al costat dels altres i amb mobilitat circulatòria, els va permetre fer pinça per agafar menjar, fer eines i manipular-les.

També va ser molt importat: l'augment de la fosa cranial que va permetre la cabuda d'un cerebel més gran, el qual, rep les ordres del cervell per executar moviments precisos: l'atenció, l'equilibri, el llenguatge, l'aprenentatge, els estímuls sensorials en sentir música, olors i els impulsos sexuals.

A cada evolució dels homínids se'ls ha donat noms diferents: l'homo erectus; l'homo neanderthalensis; l'homo sapiens; i per últim l'homo sapiens, sapiens (paraula repetitiva en desús últimament).

L'any 1997 es van trobar a Etiòpia (Àfrica) restes fossilitzats de fa 160.000 d'anys, amb una aparença física semblat a la nostra. Degut això, es va arribar a la conclusió que podien haver estat els nostres avantpassats i que, una part entraren a Europa per l'estret de Gibraltar i l'altra va fer cap a Àsia des d'on s'expandiren per tot el món.

Els descobriments que s'han dut a terme sobre l'origen del nostre planeta i dels sers vivents que l'han ocupat durant mil·lennis, han portat a molts científics a deixar de banda la teoria del creacionisme (tot ha estat creat per un déu) i acceptar la de l'evolucionisme (tot ha sorgit d'una ínfima partícula que durant milers de milions d'anys ha anat modificant-se).

El primer en descriure aquesta teoria va ser Jean-Baptiste Lamarck al segle XVII, però, qui es va endur els honors va ser el bioquímic, i biòleg anglès Charles Darwin, arran d'haver escrit "L'origen de les espècies". Una obra que com el seu nom indica, té per objectiu aportar una explicació científica sobre l'origen, l'evolució i la modificació dels sers vius.

A part d'aquestes dues teories sobre l'evolució, l'any 1865 el biòleg alemany Hermann Richter en va defensar una tercera: la panspèrmia; segons la qual, la terra prové de "llavors" procedents d'un altre planeta arribades mitjançant un meteorit o una pols còsmica.

Una possibilitat que, com les altres, no deixa de ser una hipòtesi.

El tema de la creació, fins fa relativament poc, ha estat en mans de les religions que sempre han volgut justificar l'injustificable, malgrat la ciència ha donat a conèixer veritats que contradiuen totalment el que es troba en llibres sagrats, entre ells la Bíblia.

Afortunadament, l'església catòlica, després de segles d'haver rebutjat sistemàticament descobriments de la ciència i haver condemnat a presó i fins i tot a mort, algun dels investigadors i científics més brillants de la història, com Copèrnic, Galileu, Luter i altres, per contradir els escrits bíblics que ella defensava; ha reconegut les agressions perpetrades com una taca negra en la seva història i ha moderat el seu obcecació acceptant que, part de la Bíblia, no conté veritats absolutes ni fets reals, sinó un compendi de relats, paràboles o llegendes que, en el moment actual, s'utilitzen com un coneixement més i com exemple de conductes morals a seguir.

Cada vegada els miracles succeïts des del començament de l'era cristiana fins avui, tindran més dificultats en ser creïbles davant els descobriments de la ciència, fruit de moltes hores d'investigacions.

¿Quedaran com un conte més dels que s'han explicat tradicionalment?

¿Què pot passar si l'església segueix ancorada en escrits de fa segles i fent l'orni davant tantes demostracions científiques? ¿Per què la ciència i la religió no poden arribar a complementar-se entre sí?

¿Pot arribar un moment en què les nostres creences religioses siguin classificades per les noves generacions com a mites i veure el nostre Déu com nosaltres veiem a Zeus (un dels deus de l'antiguitat)?

¿Acabaran les Sagrades Escripures empolsades en un prestatge i només tindran interès per els historiadors?

¿Som a les portes d'una nova era on la ciència amb els seus descobriments guanyarà la partida a la religió convencional?

Moltes preguntes que només la progressiva evolució del món anirà trobant respostes.

Cada dia surten a la llum tecnologies que evolucionen a un ritme aclaparador. L'ordinador, la tableta, el mòbil, el rellotge intel·ligent, drons, cotxes que maniobren sense que intervingui l'home... Hi ha tant esclat evolutiu que quasi bé no el podem assimilar.

Les màquines i els robots estan substituint els humans, des de feines rudes fins les que requereixen estudis, entre ells la medicina. Actualment existeixen programes que al introduir en un ordinador les dades de les molèsties d'un pacient, amb pocs segons fa el diagnòstic i el seu tractament amb un encert del 95%. No fa gaires dies els medis de comunicació s'han fet ressò d'una operació que necessitava una gran precisió, i, el cirurgià, que per accedir al lloc malmès havia de fer una gran destroça, va creure oportú fos efectuada per un robot. El resultat va ser un èxit.

Tot va a un ritme tan accelerat que no passarà gaire temps que l'actual tecnologia quedarà obsoleta i els coneixements d'avui, incloent les fonts d'energia que produeixen calor i llum, seran tant pintoresques, com avui enlluminar una habitació amb una espelma.

Cada vegada ens agraden més les novetats que ens ofereix el mercat, però, malgrat tot plegat sembla actualment una modernitat ¿Passaran en poc temps a ser una pàgina més en el llibre de l'evolució? ¿Podran les màquines i els robots arribar a substituir no solament el treball sinó l' intel·lecte humà i com reproduir-se per generar una nova espècie de robots?

Esperem que no sigui així i que les noves tecnologies no esborrin del mapa sentiments com l'amistat, la comprensió, l'amor, el desig... tan necessaris per sentir-nos vius.

Una manera de pensar personal

Després del bombardeig rebut per part de científics i de representants de qualsevol religió, hauríem de deixar de banda les fosques mentides que ens han explicat i segueixen fent-ho, perquè aparegui en el nostre camí la llum de la veritat (no exempta de dubtes raonables), i, després de mesurar-ho tot amb serenitat, poder escollir sense imposicions, si va ser Déu qui ens va crear, si procedim d'una bactèria, o, la pols còsmica hi va tenir alguna cosa a veure.

La humanitat des dels seus orígens ha tingut la necessitat de creure en alguna cosa per poder implorar a un ésser superior en moments d'incertesa o de maldades. Però, per creure en aquest ésser s'ha de tenir fe i la fe no es pot comprar, es un do i es té o no es té.

Res demostra que hi hagi un ésser creador, però, tampoc res demostra el contrari. Sortós qui mitjançant la fe ho creu, perquè per ell/a, la transcendència, el pensar que després del pas definitiu pot rebre un premi o un càstig, segons el seu comportament, l'esperona i li dona un dels motius per acceptar: mala salut, convivències desagradables, injustícies, decepcions, comportaments desconsiderats de fills, familiars, amics, etc.

A la **VIDA** només hi som "dos dies", per tant, no hauríem de deixar que passi sense viure-la intensament (cadascú a la seva manera segons la seva consciència), deixant de banda supersticions i "mals rotllos".

Dintre d'uns anys, haurem passat a ser una milionèsima partícula en l'evolució del món i, ¿Haurà servit d'alguna cosa tanta esclavitud, tantes angoixes i tants patiments?

Maria Mercè Usón